

A Supermarket in California

What thoughts I have of you tonight, Walt Whitman, for
I walked down the sidestreets under the trees with a headache
self-conscious looking at the full moon.

In my hungry fatigue, and shopping for images, I went
into the neon fruit supermarket, dreaming of your enumerations!

What peaches and what penumbras! Whole families
shopping at night! Aisles full of husbands! Wives in the
avocados, babies in the tomatoes!—and you, Garcia Lorca, what
were you doing down by the watermelons?

I saw you, Walt Whitman, childless, lonely old grubber,
poking among the meats in the refrigerator and eyeing the grocery boys.

I heard you asking questions of each: Who killed the
pork chops? What price bananas? Are you my Angel?

I wandered in and out of the brilliant stacks of cans
following you, and followed in my imagination by the store
detective.

We strode down the open corridors together in our
solitary fancy tasting artichokes, possessing every frozen
delicacy, and never passing the cashier.

Where are we going, Walt Whitman? The doors close in
an hour. Which way does your beard point tonight?

(I touch your book and dream of our odyssey in the
supermarket and feel absurd.)

Will we walk all night through solitary streets? The
trees add shade to shade, lights out in the houses, we'll both be
lonely.

Един супермаркет в Калифорния

Какви мисли ми идват за теб тази вечер, Уолт Уитман, след като обикалях улиците на квартала под гърветата с главоболие смутен и загледан в пълната луна.

От гладно изтощение, за да си купя образи, аз влязох в плодния неонов супермаркет, замечтал за твоите изброявания!

Какви праскови и какви полусенки! Цели семейства пазаруват в нощта! Коридори пълни със съпрузи! Съпрузи в авокадото, бебета в гоматите! – и ти, Гарсия Лорка, какво правеше там край гините?

Видях те, Уолт Уитман, бездетен, самотен стар изкоренителю, как ровиш между месата в хладилника и хвърляш погледи на момчетата от бакалския щанд.

Чух те да задаваш на всяко от тях въпроси: Кои изкльопа свинските котлети? Бананите колко ги дават? Ще бъдеш ли моят ангел?

Аз блуждаех насам и натам сред блестящите камари от буркани, следвах те и сам бях следван в своето въображение от детектива на магазина.

Ние крачехме по широките коридори и в самотната си фантазия опитвахме ангинарите и всеки замразен деликатес ни принадлежеше, без да минаваме край касиера.

Къде отиваме, Уолт Уитман? Вратите се затварят след час. Накъде сочи тази нощ брагата ти?

(Докосвам твоята книга, сънувам нашта огисея в супермаркета и се чувствам абсурден.)

Нали ще се разхождаме през цялата нощ по пустите улици? Дърветата умножават своите сенки, светлините гаснат в къщите, ще бъдем заедно самотни.

Will we stroll dreaming of the lost America of love
past blue automobiles in driveways, home to our silent cottage?

Ah, dear father, graybeard, lonely old courage-teacher,
what America did you have when Charon quit poling his ferry and
you got out on a smoking bank and stood watching the boat
disappear on the black waters of Lethe?

Berkeley, 1955

Нали ще се скитаме и ще мечтаем за изгубената Америка на любовта
отминали сини автомобили по шосетата, към гома, към нашто тихо ранчо?

Ах, скъпи татко, белобради, самотен стар учителю по смелост, каква
Америка намери, когато Харон се отблъсна с пръта и отпътува, а ти остана
в пушеците на брега и стоя и гледа как изчезва логката по черните води на
Лета?

Бъркли, 1955

Message

Since we had changed
rogered spun worked
wept and pissed together
I wake up in the morning
with a dream in my eyes
but you are gone in NY
remembering me Good
I love you I love you
& your brothers are crazy
I accept their drunk cases

It's too long that I have been alone
it's too long that I've sat up in bed
without anyone to touch on the knee, man
or woman I don't care what anymore, I
want love I was born for I want you with me now
Ocean liners boiling over the Atlantic
Delicate steelwork of unfinished skyscrapers
Back end of the dirigible roaring over Lakehurst
Six women dancing together on a red stage naked
The leaves are green on all the trees in Paris now
I will be home in two months and look you in the eyes

Paris, May, 1958

Послание

Понеже ние се променяхме
прегръцахме се, замаивахме се, работехме
плачехме и дори плакахме заедно
аз се събуждам сутрин
със сън в очите
но ти си отида в Ню Йорк
ти ме помниш с добро
обичам те обичам те
а твоите братя са луди
приемам тия пияни образи

Много дълго стана откакто съм сам
Много дълго стана откакто съм седнал в леглото
без някого да докосвам по коляното, мъж
или жена не ме е грижа вече, аз
искам любов за това съм роден искам те теб сега
Океански параходи врят над Атлантика
Фини стоманени скелети на незавършени небостъргачи
Задния край на дирижабъла който реве над Лейкхърст
Шест жени танцуват заедно върху червена сцена голи
Листата са зелени по всички гървета в Париж сега
Ще си бъга у дома след два месеца и ще те погледна в очите

Париж, май 1958